

Regel at udbetale Invaliditetserstatningen som en Livrente og kun undtagelsesvis — og da paa Forsørgelseskommunens Anbefaling — udbetale den som en kontant Sum. Jeg er temmelig overbevist om, at hvis man vil gaa den Vej, vil man gøre mere Nytte med de samme Midler.

Med Hensyn til Fordringen om, at Loven bør være saa simpel, at Administrationen kommer til at koste saa lidt som muligt, erkender jeg, at de allerfleste af Lovens Bestemmelser i saa Henseende tilfredsstille mig. Det er jo klart, at hvis man vil opnaa ikke at lægge unødvendige Byrder paa Arbejdsgiverne, opnaar man det ved at gøre Administrationsudgifterne saa smaa som muligt. Administrationsprocenten er jo en saa integrerende, en saa væsentlig Del af Arbejdsgivernes Udgifter til dette Formaal, at det vilde være ønskeligt, om den kunde blive saa lille som muligt. Det mener jeg, man kan naa ad to Veje. For det første derved, at Forsikringspligtens Omfang gøres fuldstændig klart, og for det andet derved, at Præmien fastsættes efter et simpelt og let tilgængeligt Grundlag.

Med Hensyn til det første Spørgsmaal, om man nu ogsaa kan paastaa, at Forsikringspligtens Omfang er klart, erkender jeg, at der i Lovforslaget er gjort meget betydeligt for at skille dets Bestemmelser ud fra Bestemmelserne i Loven af 7. Januar 1898 — det er jo med den, at den foreliggende Lov særlig kolliderer. Men der er dog enkelte Bestemmelser, som forekomme mig ikke at være ganske heldige, idet Arbejdsgiverne vel nok noget vanskeligt ud af dem kunne slutte sig til, om de skulle forsikre deres Arbejdere efter denne Lov eller efter den gamle. Jeg tænker her nærmest paa Forholdet ved Vind- og Vandmølleri; der blev for Resten af den ærede Ordfører for Flertallet (Thomas Larsen) nævnt adskillige andre Bedrifter, hvor Forholdet ogsaa kunde være tvivlsomt. Men jeg tænker nu her navnlig paa Bestemmelsen om, at Erhverv som Vind- og Vandmølleri, naar de drives selvstændigt, skulle høre ind under den gamle Lov og ikke under denne. Jeg tror ikke, denne Bestemmelse er heldig; for Forholdet er jo som oftest det, at Vind- og Vandmølleri drives i Forbindelse med Landbrug, og at Folkene paa Møllen anvendes vekselvis i Møllebedriften og i Landbruget. Det vilde efter min Mening være lettere, og jeg kan ikke se, at der vilde ske nogen Skade derved, hvis man tager Vind- og Vandmølleri ind under den ny Lov. Vort Maal maa, forekommer det mig, saa vidt muligt

være det, at alle Arbejdere, som ere knyttede til Landbrug, Skovbrug, Havebrug og Mejeri, behandles efter samme Lov, efter samme Regler. Jeg mener derfor ogsaa, som det er nævnt her i Dag, at alle Tyendrer bør forsikres uden Hensyn til, om de arbejde i Arbejdsgiverens private Husholdning; selv om denne formelt kan siges at være skilt fra Bedriften, vil Praksis i Virkeligheden i det langt overvejende Antal Tilfælde være den, at Tyendet benyttes vekselvis i Husholdningen og i Bedriften. Der kunde jo nævnes mange Eksempler herpaa, men jeg anser det ikke for nødvendigt at gøre det.

I § 3 foreslaas det, at man ved Havebrug kun kan forstaa forretningsmæssigt drevet Havebrug og Havebrug, som er knyttet til Land- og Skovbrug. Jeg forstaaer ikke, hvorfor man ikke — hvad der dog vilde simplificere Sagen meget — skal tage alt Havebrug med. Naar en Mand forpagter sin Gaard ud og driver sin Have selv — det kan dog ikke kaldes forretningsmæssigt drevet Havebrug — forstaaer jeg ikke, hvorfor ikke denne Arbejdsgiver skal have samme Forpligtelse som andre Haveejere.

Endelig vilde jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til § 8. Den omhandler det Spørgsmaal, om man skal give Erstatning, og i hvilket Omfang man skal give Erstatning, til fremmed Arbejdskraft, til Polakker og Svenskere. Efter min Mening er denne Paragraf ikke heldig. Naar man, hvad vi jo desværre ere nødtte til herhjemme, maa benytte fremmed Arbejdskraft, vilde det simpleste, det naturligste og ogsaa det humaneste være uden smaaligt Hensyn til, hvordan Lovgivningen er i de paagældendes Hjemlande, at sikre dem alle mod Invaliditet. Anderledes, forekommer det mig, stiller det sig med Hensyn til Forsikring mod Død; det forekommer mig mindre nødvendigt overfor disse Folk. Men med Hensyn til Invaliditetsforsikring mener jeg, som sagt, at de bør stilles lige med vore egne. Kunne vi bruge deres Arbejdskraft, kunne vi ogsaa betale dem Erstatning, hvis de under Arbejdet for os komme til Skade og lide Tab paa deres Arbejdsevne. Forsikringen vil desforuden efter Paragraffens Ordlyd efter min Mening blive vanskelig at deklare, fordi man jo ikke ved — i hvert Fald ikke altid —, hvor de paagældende Arbejdere have hjemme, og Forsikringspræmien vil blive vanskelig at beregne for de Selskaber, der skulle have dermed at gøre, naar man altsaa maaske har en Del af de fremmede Arbejdere forsikret